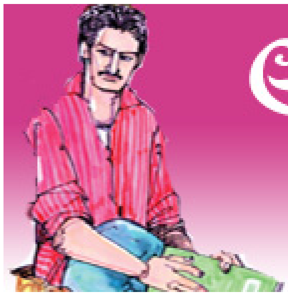

అనువాద కథలు

- పాలెపు బుచ్చిరాజు

రాధ - కృష్ణ   గుజరాతీ మూలం: జయశ్రీ జె.చౌదరి

నల్లని బేక్ గ్రౌండులో, బంగారు రంగు అక్షరాలు "బంగ్లా నెం 122 శ్రీ సునీల్ పావాగఢీ" అని రాసి ఉన్న బోర్డు, నియోన్ లైటు వెలుతురులో ధగధగా మెరిసిపోతోంది. వేటాడే జంతువు. ఎరని అందుకోవడానికి వెళ్తోందా అన్నట్టు, అతను అడుగులో అడుగులేసుకుంటూ, నిశ్శబ్దంగా గేటువద్దకు చేరుకున్నాడు. గేటు తెరిచాడు.

నికీ షవర్ బంద్ చేసింది. తువ్వాలుతో శరీరాన్ని తుడుచుకుంది. ఒళ్ళంతా పౌడరు అద్దుకుంది. తెల్లని పాము కుబుసం లాంటి నైటు గౌను వేసుకుంది. జుత్తు భుజాల మీద వ్రేలాడుతోంది. ‘ఓహ్! ఈ శరీరం ఎంత అందంగా ఉండేది. 36-28-38 ఫిగర్. బేబీ ఫేస్. నలల్ని కుంకుడు పిక్కల్లాంటి కనుగుడ్లు. యూనో! నల్లని కనుగుడ్లున్న వాళ్ళు ఎక్కువ సెక్సీగా ఉంటారుట. ఈ పిల్ల ఎవరి భాగ్యంలో రాసిపెట్టి ఉందో‘ అని చుట్టుప్రక్కలవాళ్ళు అసూయపడడం తనకు తెలుసు. అయిదేళ్ళ నిషేధ్ మంచం మీద గాఢనిద్రలో ఉన్నాడు. ఆ బెడ్ రూము తలుపులు ఆమె బైటినుంచి లాక్ చేసింది

అతను పోర్టికోలోకి వచ్చాడు. డోర్ బెల్ బొటన వ్రేలితో నొక్కాడు. "కిచ కిచ"మని పక్షిలా అరిచిందది. ‘ఐ విండో‘లోంచి తొంగి చూసింది నికీ. పారదర్శకంగా ఉన్న గౌనులోంచి, లోపలి బట్టలమీది మడతలు కానరాకుండా సరిచేసుకుందామె. తలుపు తెరిచింది.

"మోస్ట్‌వెల్ కమ్ సహానీ"

"..."

డ్రాయింగు రూము తెల్లని విద్యుద్దీపపు కాంతిలో మెరిసిపోతోంది. ఆ కాంతిలో నికీ దేవకన్యలా ప్రకాశిస్తోంది.

"మీకు కేవలం రెక్కలు మాత్రమే తక్కువ. అదే నా ఉద్దేశం, దివినుంచి దిగివచ్చిన దేవతలా ఉన్నారు" అన్నాడతను.

"ఐ నో! థేంక్యు"

"......."

"ఏం తీసుకుంటారు? వేడి వేడిగానా? లేక చల్లగా"

"నిజనికి నాకు చాలా వేడిగా, కావాలి. మీలా" మనసులోని మాటని మనసులోని మాటని మనసులోనే దాచుకుని, మొహం మీద మాత్రం చిరునవ్వు చిందిస్తూ "నేను మీకీ స్పెషల్ ప్రసాదం అందిద్దామని వచ్చాను. రాత్రి ఝూలా దర్శన్‌లో చూశాను మిమ్మల్ని. ప్రసాదం తీసుకోకుండానే వచ్చేశారు మీరు. ఇవ్వాళ ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేరు కూడా. సరయూ ‘పల్నాడ్‘ వెళ్ళింది. పుట్టింటికి అమ్మా నాన్నలని చూడాలని. అదొక నెపం."

"హుఁ ఐ థింక్ ఆమెను డయాబిటిస్ బాగా కృంగదీసిందనుకుంటాను. పాపం కాలం కూడా తీసేసి, జైపూర్ ఫుట్ పెట్టాలట కాదూ? అదామె కంత ఇష్టంలేదు. మీరామె నెంతో ప్రేమగా చూసుకుంటారు. ఆమె అదృష్టవంతురాలు."

"అవును నిజమే మరి నా సంగతి?"

"......"

"సునీల్ అవుటాఫ్ స్టేషను అనుకుంటాను?"

"అవును. ప్రతి అష్టమికీ అతను ఆ పల్లెటూరి ఇంటికి వెళతాడు. రేపు వచ్చేస్తాడు."

షో కేసులో కృష్ణుడి భుజాల మీద వ్రాలిపోయి నిలబడ్డ రాధ పటం వైపు చూస్తూ, మిష్టర్ సహానీ ఒక పుస్తకం చూపించే నెపం మీద, నికికి దగ్గరగా వచ్చి, ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు. స్త్రీ సహజమైన సంకోచంతో, నికీ కొంచెం ప్రక్కకి జరిగింది. సహానీ ఒత్తైన జుట్టు ఆమె కపోలాన్ని తాకుతోంది. ఆ వెలుతురులో అతను దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోతున్నాడు. అర్థరాత్రి సమయంలో, పరపురుషుడి ప్రక్కన కూర్చుని, ఇలా సంభాషించేందుకు ముందుగానే తయారుగా ఉన్న నికీకి అదేమీ వింతగా అనిపించలేదు.

మొట్టమొదటిసారిగా, ఆమె పాపిట్లో సిందూరం అద్దుకోలేదు. నుదుట బొట్టు పెట్టుకోలేదు. మంగళ సూత్రం తీసి, డ్రాయర్లో పడేసింది. గాజులు బీరువాలో.. ఆమె తన నెత్తిమీదనుంచి ఒక పెద్ద భారం దించినట్టు ఫీలవుతోంది. ఆరేళ్ళుగా, మౌనంగా తాననుభవిస్తున్న బందిఖానాకి స్వస్తి చెప్పాలని నిర్ణయించుకుంది. గత ఆరు నెలలుగా పక్కింటికి వచ్చి, కాపురముంటున్న మిష్టర్ సహానీ మీద ఆమె అర్జున నేత్రం కేంద్రీకరించింది. ఓర చూపులు, చిరునవ్వులు, ఇచ్చి పుచ్చుకోవడాలూ, 'హాయ్ హలో'లూ ఉబుసుపోక కబుర్లు ఇలా అంకురించిన స్నేహం దిన దిన ప్రవర్ధమానమై, ఇదుగో ఈనాటికి పండబోతోందిలా.

"ఇదుగో ఈ కృష్ణ - రాధల ఓహ్ ఐయామ్ సారీ రాధా కృష్ణుల సుపర్బ్ పెయింటింగ్సు ఉన్న పుస్తకం. అర్ధరాత్రి సమయంలో, కొలను ఒడ్డున, అర్ధనగ్నంగా రాధ, ఆమె ననునయిస్తూ కృష్ణుడు. రాసక్రీడలో గోప, గోపికలు,మధ్యలో విరాజమానులై రాధాకృష్ణులు, ఈ ప్రపంచాన్నే విస్మరించి వారిలోకంలో "ఇలా అంటూ, అతనామెకు మరింత దగ్గరగా జరిగి, పెదవుల మీద ముద్దుపెట్టుకుంటూ, "ఐ లవ్ యూ నికీ డు యూ లవ్ మి?" అని అడిగాడు.

"యస్. ఐ లవ్డ్ యూ ఎట్ ఫస్ట్ సైట్" ఆమె అతనిపైకి ఒరిగిపోతూ అంది.

"ఇక్కడ బాగోదు"

"బెడ్రూమ్"

తెల్లవారు ఝామునే లేచి, మిస్టర్ సహానీ బంగ్లా నెం.121లోకి వచ్చేశాడు. నికీ ఇంకా నిద్రపోతూనే ఉంది. నిబిడాంధకారంలో, సొరంగంలోంచి, పెద్దరొద చేసుకుంటూ దూసుకు వెళ్ళిపోయింది రైలు. అడ్డంకులు, చింత, భయాందోళనలు, మానసిక పీడనం అన్నీ దూరమయ్యాయి. బాహాటంగా పచ్చని వృక్షజాలల మధ్యనుంచి రైలు పరుగెత్తుతోంది. పిల్లగాలి, తేలికైన జుత్తుని ఎగరగొడుతోంది. నికీ కళ్ళు తెరుచుకున్నాయి. ఆమెకు చాలా ఆనందంగా ఉంది. నిషేద్ బెడ్రూం తాళం తెరిచింది. వాడు ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నాడు. ఆ నిష్కల్మషమైన ముఖాన్ని చూసి ఆమె అనుకుంది' ఈ నిషేధ్ ఎంత్ అందంగా ఉన్నాడు. అచ్చం నా పోలికే. ఇక వీడు ఆనందంగా బతకగలడు.'

●●●

"నువ్వు అష్టమి నాడే ఊరికెందుకు వెళ్ళడం? అదంత అవసరమా?" ఆమె మాటలు గాలిలో కలిసిపోయినట్టున్నాయి.

"నేను వెళ్ళక తప్పదు. రేపు మధ్యాహ్నానికల్లా వచ్చేస్తాను."

నికీ కళ్ళలో ముంచుకొచ్చిన కన్నీళ్ళు, ప్రకటించలేని రోషం. అన్నిటినీ తృణీకరించి సునీల్ వెళ్ళిపోయాడు. వివాహం అయినప్పటి నుంచీ క్రమం తప్పకుండా ప్రతీ సంవత్సరమూ ఆరునూరైనా కృష్ణాష్టమికి ఆ ఊరు వెళ్ళితీరాల్సిందే అతనలా వెళుతూనే ఉన్నాడు.

ఆ పల్లెటూళ్ళో, పల్లెటూరి పిల్ల రోమా తయారు చేసిన రుచికరమైన వంటకాలు తింటేగాని తోచదతనికి. పొలంలో పచ్చి పచ్చిగా ఉన్న బొప్పాసకాయలు కోస్తాడు "అవింకా పచ్చిగా ఉన్నాయి. కోసేశావేం?" అని మందలిస్తుంది ముసలి తల్లి. సునీల్‌కి కోపం వచ్చి, ఓ కాయ తీసుకుని దానిమీద గోటితో నాటు పెడతాడు. తెల్లని పాలలాంటి ద్రవం ఉబికి వస్తుంది. దాన్నతను చేత్తో తుడిచి పారేస్తాడు.

ప్రతీ సంవత్సరం, అష్టమికి పదిపదిహేనురోజులు ముందు నుంచీ, సునీల్‌ని ఎలాగైనా ప్రయాణం నుంచి విముఖుడిని చేయాలని తన ప్రయత్నం తను చేస్తూ ఉంటుంది నికీ. కానీ, సునీల్ ఆ మాయాజాలంలో పడకుండా నేర్పుగా తప్పించుకుంటాడు. తన ప్రయాణం మాత్రం మానుకోడు. అష్టమి వెళ్ళిన మర్నాడు అతనింటికి తిరిగి వస్తాడు. అలవాటుగా నికీ రాత్రివరకూ కోపంగానే ఉంటుంది. సునీల్‌తో మాట్లాడదు. అతన్ని దగ్గర చేరనీయదు. తరువాత గాలివాన సద్దుమణుగుతుంది. వాతావరణం చల్లబడుతుంది. ఈ విషయంలో సునీల్ సిద్ధహస్తుడు. ఇంకేముంది? పరిస్థితి యధాతథం.

ఊళ్ళో..

ఏదో ఆలోచిస్తూ, బొప్పాసకాయమీద నెమ్మదిగా చేత్తో రాస్తున్న అతని చూపు రోమా మీద పడింది. అతని చేయి ఆగిపోయింది. అతని మనసు, వ్రేళ్ళ చివరి వరకూ వచ్చి అక్కడాగిపోయింది. సున్నితమైన మార్దవం నింపిన మత్తులాంటిది అతన్నావరించింది.

వివాహానికి ముందురోజు రాత్రి, సునీల్ తనని తాను రోమాకి అప్పగించుకున్నాడు. వెన్నల రాత్రిలో, ఆ పల్లెటూళ్ళో, చెరుకు తోట మధ్యలో, కొన్ని క్షణాల ఆనందం అతనలా సొంతం చేసుకున్నాడు.

"నీ పెళ్ళై, పెళ్ళాంవచ్చాక నువ్వు నన్ను మరిచిపోవుకదా"

"నువ్వు నా రాధవి. నిన్నెప్పుడూ మరిచిపోను."

"నేను నీ రాధనే కదా"

"అవును. అవును. అందుకు సందేహమా" అంటూ సునీల్ రోమని తనపైకిలాక్కున్నాడు.

"అయితే, ప్రతీ అష్టమి రాత్రీనాది. నువ్వు నా వాడిగానే ఉండాలి. నేను బ్రతికి ఉన్నంతకాలం"

"నీ మీద ఒట్టు. ఇదే నా ప్రమాణం."

"ఇదిగో ఇది నీ పెళ్ళికి నా బహుమతి" అంటూ రోమా అతనిపై వాలిపోయింది.

వివాహం తరువాత, సునీల్ ఆడినమాట తప్పకుండా ప్రతీ అష్టమీ, ఆ ఊళ్ళోనే ఆమె సరసన గడుపుతున్నాడు.

సునీల్ అప్పుడప్పుడూ ఆ రోజు నెమరవేసుకుంటూ ఉంటాడు. ఆ రోజు, తన వదినగారు, కేవలం తన 'రోమా'గా మారిన రోజు. ఇంటరు సైన్సు పరీక్షలై అతను హాయిగా ఊపిరి పీల్చుకున్న రోజు. ఓ స్నేహితుని ఇంట్లో టి.వీలో శకుంతలా దుష్యంతుల గాంధర్వ వివాహం సినిమా చూసి, మంచులా నీరుగారిపోయాడతను. అది మధ్యలో ఆపుచేసి, ఆ మిత్రుడతన్ని, రాకేశ్ ఇంటికి లాక్కుపోయాడు. అక్కడ గదితలుపులన్నీ మూసేసుకుని కుర్రకారంతా గుంపుగా చేరి సీ.డీ చూశారు. అదొక బ్లూ ఫిల్మ్. అలా దేన్నంటారోఅతనికి కాలేజీలోనే తెలుసు. ఫిల్మ్ పూర్తయ్యింది. అతని శరీరం అంతా లావా ప్రవహిస్తున్నట్టు వేడిగా అయిపోతోంది. అతనిప్పుడు నివురు గప్పిన నిప్పులా ఉన్నాడు.

అన్నయ్య ప్రొద్దుటే ఏదో పనిమీద, 'వాంసదా' వెళ్ళాడు. అమ్మానాన్నా అక్క అత్తారింటికి చుట్టరికానికి వెళ్ళారు. బజారు కెళ్ళడానికి వదిన బీరువాలోంచి, చీరా, జాకెట్టూ తీసి కట్టుకుంటోంది. గది తలుపులు వేసిలేవు. సునీల్ అలానే నిలబడి చూస్తున్నాడు.

అతని హృదయంలో అసంఖ్యాకమైన అశ్వాలు దౌడు తీస్తున్నాయి. టబక్..టబక్..టబక్ ఉడుకు రక్తం పొంగి పొరులుతోంది. సునీల్ ఓ గుర్రాన్నెక్కాడు. అది అతని అదుపాజ్ఞల్లో లేదు. అడ్డూ ఆపూ లేకుండా అతను పయనిస్తున్నాడు. అతనేం చేస్తున్నాడో అతనికే తెలియని స్థితి.

"చాలు. ఇక చాలు. సునీల్ వదిలిపెట్టు. పిచ్చిగానీ ఎక్కిందా ఏమిటి?"

నిజంగానే సునీల్ పిచ్చివాడయ్యాడు. మొదటిసారిగా వదినని, 'వదినా' అని కాకుండా, 'రోమా' అని పిలుస్తూ తమకంతో ఒళ్ళంతా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

ఆ తరువాత ప్రపంచం కన్నుగప్పి వారిద్దరూ ఇంటా, బయటా, పొలంలో, తోటల్లో ఎక్కడ పడితే అక్కడ జీవితాన్ని అనుభవించి, ఆనందించసాగారు.

ముగ్గురు సంతానాన్ని కని, పెంచి ముసలి వయసులో ఉన్న తల్లి ఆ విషయం పసికట్టనే కట్టింది. ఓ రోజు మధ్యాహ్నం రోమా గదిలోంచి వస్తూండగా, చిందరవందరగా ఉన్న జుత్తుమీద, ముళ్ళకంపలాంటి ఆమె దృష్టి పడింది. ఆ వెనుకనే గదిలోంచి పిల్లిలా బైటపడిన సునీల్ కూడా ఆమె కంటపడ్డాడు.

అయినా, తల్లి ప్రపంచం పోకడ బాగా అర్థం చేసుకున్న మనిషి. ఈ ఇంట్లోనే 'రతూకాకా' వస్తూ పోతూ ఉండడం పరిపాటి. కాలిలో గుచ్చుకుని, కలుక్కుమంటున్న ముల్లుని, సునీల్ సేఫ్టీ పిన్నుతో కెలికి, బైటికి తీయబోయాడు. కానీ, ఆ తుమ్మముల్లు ఇంకా లోతుల్లోకి పోయి, మరింత బాధించసాగింది. సందు, గొందుల్లోనూ, ఊళ్ళో అమ్మలక్కలు కలుసుకునే నీలాటి రేవులోనూ, సూటిపోటీ మాటలు వినబడుతూనే ఉండేవి. రేఖా పిన్నమ్మ అయితే ఓ చిన్న సైజు పంచాయితీయే పెట్టేది. "నాకు తెలిసినంత మీలో ఎవరికీ ఏమీ తెలియదు. అసలనవలసింది సునీల్ తండ్రిని. పెళ్ళయిన తరువాత పదేళ్ళు సునీల్ తల్లి కన్యగానే ఉండిపోయింది. ఆఖరికెలాగో, రతూకాకా తారసపడ్డాడు. ఆమె జీవితంలో సుఖపడింది. ఎవరి అదృష్టం వారిది. పాపం రతూకాకా భార్య అయితే గొడ్రాలుగానే పోయింది. కానీ, ఇక్కడ ముగ్గురేసి సంతానం. అందుకే, ఆ తల్లి రతూకాకానే భర్తగా భావించింది. అతను మాత్రం పరాయివాడా ఏమిటి? స్వంత మరిదే కదా! ఇంకా మీకు నమ్మకం కుదరడంలేదా? చూడండి. ఆ పెద్దకొడుకు రూపు రేఖలు ముమ్మూర్తులా రతూకాకాని పోలిలేవూ? ఈ సునీల్ .. వీడు అద్దంలో మొహం చూసుకుని రతూకాకాతో పోల్చుకుంటూ ఉండడూ?"

సునీల్, రోమాల ఉదంతం అలాగే రహస్యంగానే సాగుతోంది. అతను ఎమ్.ఎస్సీ. చేసి, ఐ.సి.ఐ.సి.ఐ బేంకులో ఆఫీసరయ్యాడు. మహిళా కాలేజీలో చదువుకున్న నవనాగరిక యువతితో వివాహం అయింది. ఉద్యోగరీత్యా ఊరు వదిలిపెట్టి, సూరత్‌లో కాపురం పెట్టవలసి వచ్చింది.

పెళ్ళయిన కొత్తలోనే, సునీల్‌కి ఇష్టమైన పదార్థాలు వండడం, అతని భోజనం విషయంలో ప్రత్యేక శ్రద్ధ తీసుకోవడం, ఇత్యాది విషయాల్లో వదినగారు అవసరమైన దానికంటే ఎక్కువ మోతాదులో ఆసక్తి కనపరచడం గ్రహించింది కొత్త పెళ్ళికూతురు నికీ.

అంతే కాదు ఆమెకు నచ్చనివి ఇంకా చాలా ఉన్నాయి. పళ్ళరసాలో, పాలో ఇచ్చే నెపం మీద బెడ్రూములోకి వదినగారు చొచ్చుకు రావడం, సునీల్ ఆమెను 'వదినా' అని కాకుండా పేరు పెట్టి, 'రోమా!' అనిపిలవడం. చదువులోనూ, అందచందాల్లోనూ తనకంటే తీసికట్టే అయిన ఆ పల్లెటూరి వదినకి, సునీల్ అంత ప్రాముఖ్యం ఇవ్వడంలో ఏదో అంతర్యం ఉందని తెలుసుకోవడానికి ఎక్కువ సమయం పట్టలేదు నికీకి.

రోజులు గడిచిన కొద్దీ, అవకాశం చిక్కినప్పుడల్లా, ఆ విషయంలో విరోధం ప్రకటించడానికి కూడా ఆమె వెనుకాడలేదు. "ఇలా ఉండుండీ ఆ పల్లెటూరికి పారిపోవడం ఎందుకు? ఆ పల్లెటూరిపిల్ల రోమా దగ్గర ఆధునిక యువతినైన నేనివ్వలేనిదేముంది? అందమా? ఆనందమా?"

అటువంటి సమయంలో కోపంతో మండిపడేవాడు. రోమా విషయంలో నికీ ఈ విధంగా ఎలా మాట్లాడగలదు? అసలు రోమాకూ ఈమెకూ పోలికే లేదు. నికీ చదువుకున్నదయితే కావచ్చు. కానీ, రోమా రోమాయే! ఆమె ముందు ఈమె దిగదుడుపే. తన భావాలని తనలోనే అదిమి పెట్టుకుని, సునీల్ పైకి అనేవాడు. "నువ్వు అనవసరంగా అనుమానిస్తున్నావు. అక్కడ నా తల్లితండ్రులు కూడా ఉన్నారు. వాళ్ళకోసమైనా వెళ్ళాలి కదా. నువ్వూ నాతో రావచ్చు. కానీ, నీకా పల్లెటూరి వాతావరణం నచ్చదు. చక్కగా పారే నదీ, ఆ నది ఒడ్డున దేవాలయం, ఆ దేముడి పూజలూ ఇవన్నీ నీకు కిట్టవు."

"అవునవును. ఆ పూజల్లో రోమా కూడా భాగస్తురాలే. అదే, మీ వదినగారు."

"భగవంతుడు, భజనల విషయంలో కూడా నువ్వెంత నీచంగా ఆలోచిస్తావు"

చినికి చినికి గాలివాన అవుతుంది. ఆ రాత్రి సునీల్ నికీని నానా మాటలూ అంటాడు.

ఏమయితేనేం. సునీల్ ఆడే నాటకం అర్థం చేసుకోలేనంత తెలివి తక్కువదికాదు నికీ. నిషేధ్ అయిదేళ్ళవాడయ్యాడు. ఇంతవరకూ నడిచినదంతా ముళ్ళదారే అయింది. నికీలో ప్రతీకార వాంఛ చెలరేగుతోంది. తగిన అదనుకోసం ఎదురు చూస్తోంది. రిస్క్ తీసుకునేందుకు వీలులేదు. ఏ మాత్రం తొందరపాటు పనికిరాదు. అలాగని ఉపేక్షించి కూర్చోవడమూ సమంజసం కాదు. అది అతనికి మరింత అలుసు అవుతుంది. తాను ఇరవై ఒకటో శతాబ్దపు మహిళ. సతీ సావిత్రి ఏమీకాదు. తప్పుదారి పట్టిన భర్తకి బుద్ధిచెప్పాలి. ఎంతకాలమని ఇలా మోసాన్ని మనసులోనే దిగమ్రింగుకుని, బ్రతకడం? మోసాన్ని మోసంతోనే తెగనరకాలి. నికీ గాఢనిద్రలోంచి మేల్కొంది. ఎప్పుడు సమయమూ సందర్భమూ కలిసి వస్తుందా అని ఆతురతతో ఎదురు చూడసాగింది. అటువంటి వ్యాకుల భరిత వాతావరణం ఆవరించి ఉన్న రోజుల్లోనే, మిస్టర్ సహానీ పక్కింటిలోకి కాపురానికి రావడం జరిగింది. వస్తూపోతూ ఉన్న సమయాల్లో ఏదో మిషమీద పలకరించుకోవడం, పరిచయం పెరగడంతో, ఆమె అతనివైపు ఆకర్షితురాలైంది.

సునీల్ ఆలోచనల్లో మునిగి తేలుతూ, మెట్లెక్కుతున్నాడు. ‘ఈ స్త్రీ జాతే అంత. రాత్రి దారి తప్పి దెబ్బలాడినా, తెల్లారి కొంచెం ముద్దుచేసి, మస్కా వేస్తే చాలు నీరుగారిపోతారు. ఎన్నాళ్ళ నుంచి చూడడంలేదు తను ఈ నాటకం?‘ ఇంట్లో ప్రవేశించగానే ఏడుపు మొహంతో, ఎడమొగం పెట్టుకుని ఎదురయ్యే నికీ రూపాన్ని ఊహించుకుంటున్నాడు సునీల్. కానీ ఆశ్చర్యకరంగా ఆ నికీ ఏమైంది? చక్కని ఎర్రగులాబీలతో అలంకరించిన ఫ్లవర్ వేజ్ టేబులు మీద కళకళలాడుతోంది. పల్చని మేకప్పులో, సుగంధ భరిత శరీరంతో, నవ్వు ముఖంతో, చేతిలో చల్లని మంచినీళ్ళ గ్లాసుతో, ఎదురైంది నికీ, ఆమెలోని ఆ పరవర్తనకి అవాక్కయిన సునీల్ ఆమెనే చూస్తూ నిలబడిపోయాడు.

"ఏంటలా చూస్తున్నావు?" నికీ ప్రశ్నలో ఆతురత.

సునీల్ మాట్లాడకుండా కూర్చున్నాడు. ‘టీ‘ టైము, రాత్రి భోజనం అన్ని పనులూ హుటాహుటీన సీతాకోక చిలుకలా ఆనందంగా ఎగురుకుంటూ చేసుకుపోతూంది నికీ. ఇక రాత్రి బాకీ ఉంది. ఏదో ఏదో మార్పు వచ్చింది. ఏంటది? ఏమై ఉంటుంది? ప్రళయానికిదొక నాంది కాదుగదా? ఆలోచనలో పడ్డాడు సునీల్.

నిషేద్ నిద్రపోయాడు. సునీల్ అతి ప్రేమగా నికీని పిల్చాడు. "నికీ పడుకుందాం.రా"

"రేపు ఆదివారం కదా! ఇంత వేగంగా నిద్రపోయే మూడ్ లేదు నాకు. ఇదుగో ఈ ‘మర్డర్‘ సినిమా చూస్తాను. నువ్వు చూసే ఉంటావు దీన్ని. ఎంతకాలమైందో, నేను పూర్తి సినిమా చూసి ఇవ్వాళ పూర్తిగా చూద్దామని ఉంది."

సునీల్ చికాకుగా లేచినిలబడ్డాడు. నికీ, టీపాయ్ మీద ఉన్న పుస్తకాన్ని అతనికి వ్రేలితో చూపిస్తూ అంది. "నిన్న మిసెస్ శర్మ ఇంట్లో ‘ఝూలాదర్శన్‘ పూజలో అందరికీ పంచారు దీన్ని. అద్భుతమైన పెయింటింగ్సు. ఎంత బాగున్నాయో రాధాకృష్ణుల ప్రేమోదంతం"

సునీల్ చింతాక్రాంత హృదయంతో, బెడ్ రూములో కూర్చుని, నికీ కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు. అతని ధ్యాస పుస్తకం మీదికి మళ్ళింది. దాన్నతడు టేబులు మీదికి విసిరి కొట్టాడు. ఆ చప్పుడు సినిమా చేసే రొదలో విలీనం అయిపోయి, నికీకి వినిపించడంలేదు.

చెల్లా చెదురైన పేజీల్లో ఊయలలూగుతున్న రాధాకృష్ణుల పెయింటింగు.

దాన్ని స్థబ్ధుడై చూస్తున్నాడు సునీల్.

●●●

Click here to share your comments on this story